ARUBAVANDAAG

OM gaat in beroep tegen vonnis in zaak Flamingo

Op 22 januari jongstleden heeft de rechtbank van Eerste Aanleg van Aruba uitspraak gedaan in de zaak Flamingo en het huidige parlementslid, PPA-fractieleider Otmar Oduber, schuldig bevonden aan fraude, poging tot fraude en misbruik van zijn functie. Het Openbaar Ministerie (OM) heeft aangekondigd in beroep te gaan tegen dit vonnis.

Volgens het lokale nieuwsmedium Noticia Cla heeft het OM beroep aangetekend tegen het vonnis van Oduber in de zaak Flamingo, evenals tegen het vonnis van E. Esser, die werd vrijgesproken van de aanklachten tegen hem.

Het Openbaar Ministerie heeft aangegeven het niet eens te zijn met het deel van de vrijspraak dat door de rechter is uitgesproken, noch met de straffen die Oduber heeft opgelegd gekregen.

Er waren in totaal vijf aanklachten, die betrekking hadden op verschillende zaken, waaronder fraude, oplichting en misbruik van macht tijdens zijn ambtstermijn als minister. De rechter oordeelde dat het wettelijk en overtuigend bewezen is dat Oduber zich schuldig heeft gemaakt aan oplichting. Daarnaast achtte de rechter ook bewezen dat fraude heeft plaatsgevonden in de zaak rond de uitgifte van grond in Malmok en in de zaak van de spookambtenaren.

De rechter legde Oduber een gevangenisstraf op van 365 dagen, waarvan 319 dagen voorwaardelijk, met een proeftijd van drie jaar. Dit betekent dat de 46 dagen die hij al in voorarrest heeft gezeten, gelden als de onvoorwaardelijke straf. Hierdoor hoeft Oduber niet opnieuw de gevangenis in.
Naast de gevangenisstraf legde de rechter Oduber ook een taakstraf van 240 uur op. Als hij deze taakstraf niet uitvoert, zal hij een vervangende gevangenisstraf van 120 dagen moeten uitzitten.

Aanvankelijk had de rechter Oduber ook een bijkomende straf opgelegd, zoals door het OM was geëist, namelijk het ontnemen van zijn recht om in een publieke functie te werken als ambtenaar, evenals het recht voor de Arubaanse gemeenschap om op hem te stemmen bij verkiezingen gedurende een periode van drie jaar.
Enkele dagen later bracht de rechter echter een rectificatienotificatie uit over het vonnis van Oduber wegens een "duidelijke fout".
In het document waarin het vonnis werd gecorrigeerd, stelde de rechter dat het was gebleken dat er een duidelijke fout in het vonnis en de onderbouwing ervan was gemaakt, en dat deze kon worden gecorrigeerd door middel van een correctief vonnis.

Het document legt uit dat uit de uitspraak duidelijk blijkt dat de veroordeelde is vrijgesproken van de aanklacht van passieve omkoping, zoals die aanvankelijk was ingediend, maar dat de poging tot fraude, fraude en misbruik van functie wel bewezen zijn verklaard.

Verder bepaalde de rechtbank dat op pagina 50 van het vonnis, de tekst die verwijst naar "het passieve stemrecht" moet worden geschrapt.

Daarnaast bepaalde de rechtbank dat op pagina 52 van het vonnis, de bijkomende straf vermeld in het operationele deel: “het ontzeggen van het recht om gekozen te worden als lid van algemene vertegenwoordigende organen voor een periode van 3 (drie) jaar” ongeldig is.

Dit betekent dat Oduber in het parlement kan blijven als fractieleider en zich opnieuw kandidaat kan stellen bij verkiezingen.

Jaarrekening noch rekenschap...*Is kennelijk iets ‘normaals’...?*

In het vorige redactionele artikel is het verschijnsel behandeld van de jaarrekeningen van Land Aruba, die ettelijke jaren na de datum waarop ze eigenlijk hadden moeten worden aangeleverd eindelijk verschijnen, waarmee dit instrument van financiële controle grotendeels zijn waarde verliest.

Het feit dat vrijwel nooit, op een enkele gunstige uitzondering na, onze parlementsleden hebben geprotesteerd tegen deze uitholling door de uitvoerende macht van hun zo hooggeprezen budgetrecht, zegt al genoeg over hoe ver ons overheidssysteem nog verwijderd is van een normaal te achten situatie, waarin de controle-instrumenten ter plaatse zijn en naar behoren functioneren.

Maar dat is nog niet alles; onze situatie is nog erger als we een blik werpen op de overheid in brede zin, inclusief alle overheids- en semioverheidsorganisaties die deel uitmaken van de publieke sector. Hier kan makkelijk worden vastgesteld dat men kennelijk met de regering dezelfde mentaliteit deelt waarbij het financieel beleid niet wordt gezien als iets dat absoluut voorrang verdient en dus op z’n beloop wordt gelaten. Een bekend voorbeeld hiervan is de staatsonderneming voor de vuilnisophaal en -verwerking Serlimar, die sinds de oprichting niet heeft gezorgd voor een financiële administratie die dat predicaat zou kunnen verdienen, inclusief de jaarrekening die simpelweg niet werd opgesteld. Totdat op een dag een minister verscheen die begon op te treden en zorgde voor een begin van de broodnodige correctie. Helaas was het uitgerekend deze minister die door een Staten zonder quorum werd ontslagen en sinds die tijd heeft geen enkele burger nog een jaarrekening van Serlimar te zien gekregen. Dat is niet vreemd want daarmee deed deze staatsonderneming niets anders dan zich voegen naar de ‘business as usual’ van de meeste andere entiteiten, die over hun bedrijfsresultaten geen verantwoording hoeven af te leggen jegens de gemeenschap.

Maar onze analyse is niet alleen bedoeld als weeklacht over dit verschijnsel dat kennelijk niet van plan is te verdwijnen; belangrijk is om te begrijpen waarom dit zo gebeurt. Naar onze mening is dit optreden te wijten aan de wijze waarop de politieke machten, in het bijzonder de twee grote partijen, waarbij een van beide steeds in alle kabinetten sinds 1986 heeft gezeten als leidende partij, die de macht uitoefenden waarbij alles wat de burger volgens hun denken kennelijk niet aanging, verborgen werd gehouden. Deze vorm van geheimhouding die in het geheel niet strookt met de moderne gang van zaken in de meeste landen met een respectabele democratie, is door de meeste overheidsentiteiten overgenomen. Men gaat daarbij even ‘flexibel’ om met de normen voor een adequate financiële administratie als de regering zelf, kennelijk even besmet met dit antidemocratische virus waarvoor geen genezing lijkt te bestaan. En dat zeker niet als degenen die dit makkelijk zouden kunnen veranderen, niet bereid lijken in de richting te gaan van meer transparantie, hoewel men geregeld het lef heeft te beweren dat men best wel de voordelen ziet van meer transparantie. De realiteit komt gewoon niet overeen met datgene wat men ons voorhoudt. Het probleem is dat we blijven steken in een systeem dat niet transparant is, waarbij informatie alleen wordt verstrekt als dat strikt noodzakelijk is, maar daarvoor moet je al haast naar de rechter stappen.

Natuurlijk zijn er uitzonderingen op deze regel, er zijn entiteiten die hun verantwoordelijkheid serieus nemen en elk jaar trouw hun financiële gegevens publiceren. Daarmee bewijzen ze ook dat de anderen die dit niet doen in feite geen deugdelijk argument hebben om zo te handelen. En zolang deze wijze van optreden niet wordt gecorrigeerd moet men het niet vreemd vinden dat de burger begint te vermoeden dat er wel iets te verbergen zou zijn wanneer een staatsbedrijf of andere entiteit hun financiële huishouding geheimhouden en ook vermoedt dat deze geheimen uitsluitend worden gedeeld met het ministerieel niveau, waar men ook geen – politiek – belang ziet in publicatie; daar zal dan toch wel een reden voor zijn, niet waar?

Wat ons nog meer bevreemdt is dat na bijna tien jaar financieel toezicht van het Koninkrijk we geregeld zien dat er allerlei problemen in het beleid ten aanzien van de financiële administratieve processen worden ontdekt en besproken, maar slechts zelden wordt dit thema, van het niet voldoen aan de eigen regels voor een deugdelijke administratie, onder de loep genomen. Het gaat hierbij ook nog om de plicht om de gemeenschap terdege te informeren over hun financiële situatie. We kunnen ons nog herinneren dat in de eerste jaren van het financieel toezicht geregeld kritiek werd geuit op diverse entiteiten die hun financiële verslaggeving niet, of niet op tijd aanleverden opdat de toezichthouder zijn werk kon doen. Moeten we aannemen dat ze nu allemaal aan hun verplichtingen voldoen? En zelfs als dat zo is, dan blijft nog de principevraag over waarom onze regering(en) zich verzetten tegen het delen van de financiële informatie van de gehele overheid met de burger, met ons dus... Wellicht komt dit thema niet eens voor in de gesprekken met Nederland omdat in hun land dit zo vanzelfsprekend is dat men niet eens op het idee komt dat zulke zaken voor de burger verborgen worden gehouden. In ieder geval blijft dit intussen een ware verkrachting van ons recht op informatie over de gehele publieke sector.

Tenslotte, niet om de onderneming belachelijk te maken maar om onze zienswijze duidelijk te maken, het volgende: we kennen allemaal de advertentieleus van openbaar telecommunicatiebedrijf Setar NV: “Di Nos E Ta” (“Hij (Setar) is van ons”). Voorlopig is het aan te bevelen om dit te veranderen in “Hij is nog steeds van hen”. ‘Zij’ zijn in dit verband de vertegenwoordigers van de politieke macht aan het bewind, die bij van alles van mening kunnen verschillen met hun tegenstanders, maar over het niet delen van informatie met het volk, daarover is men het altijd akkoord...